

In bič in voz, ne omečili
Zató bi mojega srečá.
Vrbančkov sin sem jaz pošteni,
Ki ljubi, kar mu Bog je dal,
Ki ne bi, po nobeni ceni
Očeta družega izbral.
Zdravstvujte, srečno mi hodite,
Vrnite se, gospod, nazaj,

V spominu Rokca ohranite,
Ki plane zdaj v planinski raj!“
Li brata imaš morebiti
A tacega, kakor je Rok?
„Nè, nimam ga gospod, častiti,
Jaz sem jedini naš otrok!“

Lujiza Pesjakova.

Kdor se tuji nesreči smejí — ta se kmalu ob svojej solzí.

(Narodna básen; zapisal Fr. S. F.)

Na nekej njivi so bili skupaj: Bobèk, Slámica in Kamenček. Slamica je bila vedno vesela. Kar plesala je, če je le sapica popihnila. Ni mogla mirovati. Naveliča se zato njive in pravi nekega dné sosedu Bobku, ki je gledal iz svojega strôka: „Veš kaj, sosed moj dragi, takó dolg čas je tukaj. Pojdi greva potovat, da se razvedrîva!“

„Nù le,“ odvrne ves vesel Bobèk in poskoči iz svoje ječe. „Kar precej jo mahnîva!“

„Še mene vzemite s sebjó,“ oglasi se zdajci Kamenček, ki je ležal leno na suhi zemlji.

„Če ne bodeš prepočasen in prelen,“ pravi Slamica, „pa pojdi!“

Veselo so hodili po gladki stezici. Vše proti večeru dospó do potočka. A ni bilo brví preko njega. Kakó tedaj priti čez. Slamica, ki je bila modra, kmalu si jo izmisli.

„Vše vem, takó-le bomo naredili, pa bode pravo. Jaz ležem na vodo. Potem gresta vídva drug za drugim po meni — kakor po brví — preko potočka. Samó pazita, da se komu ne zvríti v glavi! Ko bosta na drugi strani, pa mene izvlecita na suho.“

Rečeno, storjeno.

Slamica leže na vodo. Bobèk se precej ojunači in gre na nemirno brv. Malo se je res tresel. Toda prišel je srečno na suho.

Za njim poskusi Kamenček. Ta se je pa zeló bal. Ali Bobèk ga je tolažil in mu dajal poguma. Ko pa vidi, kako zeló se trese Kamenček in omahuje zdaj na levo, zdaj na desno, prične se mu na vso moč smijati. Kamenček ne more več vzdržati ravnotežja — omahne, pade v vodo in utoni. A Bobèk, ne da bi se mu tovariš smilil, smeje se na vse pretege in pozabi celó izvleči slamico, katero odnese val. Kar nakrat zaboli Bobkà čez pas. Obmolkne, potiplje se in vidi, da je od smehú počil. „O joj, o joj, kaj bode zdaj, počil sem,“ toži milo Bobèk in se zvija na bregu. Zakaj bolelo ga je. K sreči pride črevljár Smola mimo in zašije Bobku pôk s črno krpo.

In tako nosi Bobèk še danes črno záplato. Ti pa, kadar ga vidiš in opaziš črno liso, védi, da ne smeš bližnjemu želeti nič hudega, sicer bode tudi tebe kaznoval Bog.